Tema kohtumõistja.

Jälle on laupäew. Kestöö ligineb. Üks naesterahwas istub ja ootab tulsuwa südamega suures ahastuses, nagu ju nii mõnigi laupäew, tema kodutulekut, oma joobnud mehe kodutulekut! Ja tema laps, tema waene alwatud tütrekene, ootab ühes teniaga. Ta on omas woodis kinniste silmadega, sest ema manitseb teda: Maga mo Annake, maga magusaste. Ja wahete wahel, kui jälle mõni ohkamine kuulda, sosistab wäike tütar: „Ema, kas siis isa itka weel ei tule?" Ja ema ei tea selle peale wastata. Nõnda on see juba kuude kaupa iga laupäew olnud, ja waene naene on kõik ära katsunud, ta on oma meest palunud pehme ja armsa sõnadega, ta on tõsiselt temaga rääkinud ta on ärdaste nutnud ja haledaste palunud -- kuid kõik muidu!

Mitte itka pole ta istunud ja teda ootanud, aga siis walutas tema süda weel enam. Siis ta lamas wäristes woodis ja mees, kui ta teda arwas magawat, möllas weel enam kui muidu, kisendas küünalt, ja laps, une pealt äkitselt üles ärkades, ehmatas hirmsaste. Aga see kõik oli weel koledam olnud. Ja nõnda ootab ta oma meest iga laupäew. Keegi ei aima, kui palju ta kannatab, üksnes tema wäike tütrele teab seda. Naabrinaene teise toa juures, päiwiline, ütles ükskord temale: „Noh, els tete mees ka iga laupäew pärast palgamaksmist tule joobnud kodu, ma kuulen seda ju. Aga mis see ükskord nädalas siis ka ära tähendab! Minu mees tuleb igapäew joobnult kodu — ja see on rist!" Waat', nõnda on teine weel kade, et ka tema mees mitte igapäew joobnud ei ole! Oh Jumal, see on ju tema mehe juures alles hakk! Kust on see kõik tulnud? Elas ju tema mees kaua teistwiisi, oli kaine, usin töömees ja nemad elasiwad nii rahulikult teine teisega koos, ehk kül nende ainuke tütreke nii nõrk, kidur laps oli. Ja seda teenimata südamewalu kandsiwad nad ühiselt, ja neil kumbalgi polnud raske seda kanda. Nii rahuline oli nende elu kolmekesi! See on nüüd kõik möödas. Möödas on kõik need armsad tunnid, kui mees pärast tööd linnast koju tuli ja tema ja lapsega ühes istus ja magusat juttu westis. Kõrts on seda kõik teinud, temal pole enam rahu oma nelja seina wahel, ehk kül naene nad puhtad ja kõrrapärast hoiab. Igal õhtul tuleb ta miuuti pealt kodu ja on kaine — tema teab, hommikul kutsub teda jälle töö ja tema teab, et ta weel mitte nii kaugel ei ole, et tööd wõiks hooletusesse jätta. Kui müürsepp peab ta tööga tõttama. Laupäewal jääb ta linna, siis on temal rohkem aega, ja pühapäewal wõib ta wiina peast ära magada.

Kui wäsind on tema naene ja kui äritatud! Ja kuidas põksub ta waene, haige süda! Nädal nädalast läheb tema terwis itka halwemaks. Pea ehk on ta peastetud kõigest piinast. Ta igatseb ju ka hinguse le. Üksnes tema laps, tema Anna — oh kui mitte see üksinda maha ei jääks, siis lahkuks ta rõõmuga elust. Aga lapse pärast soowib ta weel elada. Südaöö on ju möödas. Kas ka hirmsamat weel on, kui niisugune ootamine? Kirikutornis lööb kell üks, kaks, kolm, neli — üks. Kestööst on tund juba möödas. Ja mees ei ole itka weel tulnud. Woodikesest kuulukse tasast healt: „Kas isa itka weel ei tule?